
Isten nem felejtett el téged

By David Wilkerson

March 21, 2005 Voltál valaha is depresszióban, levertségben? Voltál valaha is olyan aggodásban, olyan levert hangulatban, hogy alvás nélkül szenvedtél egész éjjel? Voltál olyan helyzetben amikor úgy érezted, hogy képtelen vagy nyugalmat találni mélységes gyötrődésedben, és ebben az állapotban mindent fel akartál adni, mert úgy érezted, hogy az életed teljes kudarcot vallott?

Nem fizikai állapotról beszélek. Nem azokról beszélek akiknek talán kémiaileg nincs egyensúlyban a szervezetük, vagy esetleg elme betegek. Keresztény hívőkről beszélek, akik időnként egy hirtelen előbukkanó levertséggel harcolnak, és az ilyen állapotnak nem csak egy, hanem számos forrása is lehet; egyszerre több oldalról kapják a támadást, és teljes reménytelenség árasztja el életüket.

Ha mindez illik rád, akkor a 77-ik zsoltár rólad szól, mert kiutat mutat lesújtott állapotodból és félelmedből. A zsoltárt Aszáf írta aki az Izraeli papság lévita osztályából származott, és szintén a Dávid által szervezett kórus éneke volt. Tizenegy zsoltárt írt, melyek mindegyikében igazságosságra intette Isten népét, oly annyira, hogy prédikátornak is lehetne nevezni.

Aszáf akkor írta a 77-ik zsoltárt, amikor szörnyen levert hangulatba került, annyira, hogy képtelen volt nyugalmat találni. "Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom éjjel szüntelenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni" (77: 3) Ez az Istenfélő ember olyan mélységesen lehangolt volt, hogy senki sem volt képes kimenteni levertségéből, "hánykolódom, de nem szólhatok." (77: 5) írta saját magáról.

Aszáf egy imádkozó ember volt, és szintén ebben a zsoltárban írja, "Szavamat Istenhez emelem és kiáltok; hogy figyelmezzon reám". (77: 2)

Biztos, hogy Aszáf hallott Dávid hasonló siralmairól a 34-ik zsoltárban. "Az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán." (Zsolt. 34: 16) Ugyanebben a zsoltárban Dávid azt írja, "Megkerestem az Urat és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem"... ez a szegény ember kiáltott, az Úr pedig meghallgatta és minden bajából kimentette őt. (34: 5, 7)

Kétség kívül hallhatta Dávidtól, hogy miként menekült el Gátba Saúltól. Dávid örültséget színlelt, hogy megmentse saját életét. Ez az Istennek elűzött szolgája olyan mélységesen levert volt, hogy Istenhez kiáltott segítségért. Dávid bizonyágtétele szerint Isten kimentette őt rémes helyzetéből, és ezáltal született meg Dávid szívében az öröm éneke, amely az Úrnak szólt.

A 40-ik zsoltár Dávid hitének új éneke, és biztos, hogy ez az ének eljutott Aszáf kórus vezető kezébe. A zsoltár azt írja, "meghallgatta kiáltásomat és kivont a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet." (40: 2-3)

Aszáf Mint a nemzet ének-mestere, énekelt a felszabadulásról, és az imádságról amely választ talált. Saját imádó énekében - a 78-ik Zsoltárban - Aszáf megint az izraelieket hitetlenségük miatt. Eligazítja őket és azt mondja, hogy Isten azért nem válaszolt imáikra, mert bűnben éltek.

"És szólának Isten ellen, mondván; avagy tudna Isten asztalt teríteni a pusztában?... vajon tud-e kenyeret is adni? ...avagy készíthet húst az ő népének? És újra kísértették az Istent és ingerelték Izrael szentjét... megkísérték és megharagították a magasságos Istent és nem őrizék meg bizonyágait." (Lásd 78-ik Zsoltárt)

Aszáf azonban most saját harcával állt szemben. Nem tudjuk meg a Bibliából, hogy mi okozta ezt a levertséget, csak azt tudjuk, hogy szörnyű bajában még aludni sem tudott: "Szemeimet ébren tartod; hánykolódom és nem szólhatok." (77: 5)

Ekkor csalódottan írt Isten hallgatásáról, "Nyomorúságom idején az Urat keresem ...avagy mindörökké elvet az Úr? És nem lesz többé jóakaró? Avagy végképpen elfogyott az ő kegyelme? Vagy megszűnik ígérete?... elfelejtkezett könyörölni Isten?" (77: 3-10) Izrael kórus-vezetője úgy látta, hogy "Isten nem válaszol imáimra!"

Ez a történet csak egy lesújtott ember története az Ó Testamentumban, vagy esetleg a mostani napok sok imádkozó hívőjének története is? Lehetséges, hogy Aszáf története a te lelki csatádról beszél? Aszáf nem egy érzéki gonosz ember volt. Ellenkezőleg, ő egy Istenfélő, imádkozó hívő volt. Szerette Isten szavát és tanította a gyülekezetet, de most rémes depresszióban szenvedett.

Mostani újságok adatai szerint Aszáfnak a 77-ik zsoltárban leírt magatartása a legtöbb amerikai hitét tükrözi. A szavazatok szerint a legtöbben hiszik, hogy Isten hallja imáikat, mégis kevesen hiszik, hogy Isten válaszol.

Az igazság az, hogy a mostani hívők életében Aszáf története egyáltalán nem szokatlan, sőt, inkább egy tüzes-forró megpróbáltatásra mutat. Péter Apostol szerint minden keresztény számára szokásos az ilyen megpróbáltatás: "Szeretteim ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történné veletek" (1Péter 4: 12) Péter azt mondja, hogy "Megpróbáltatásod nem egy új dolog. Isten népe a századok folyamán átment ilyeneken."

Úgy találtam, hogy az elmúlt 200 évben sok, híres prédikátor szenvedett ennyire mély és sötét letargiában. Például Charles Haddon Spurgeon akit az egyik leg- Istenfélőbb prédikátornak ismertek el, aki egy imádkozó ember volt és állandóan az Urat kereste, mégis egy mély levertségben szenvedett, (ezt azokban az időkben "melankóliának" hívták)

John Fletcher, Istennek egy másik szolgája is rémes depressziótól szenvedett. John Wesley alatt szolgált, aki Fletchert a leg-Isten-félőbb embernek nevezte a földön. Krisztus jelenléte olyan erős volt Fletcher életében, hogy gyakran nagy csend borította el a termet ahová belépett. Krisztus Szelleme sugárzott ebből az emberből.

Mégis Fletcher mint Aszáf, úgy szenvedett a borzasztó és mélységes levertségtől. Borzasztó melankólia jött rá váratlanul, amitől hosszú napokig képtelen volt megszabadulni. Fletcher minden magyarázat nélkül szenvedett a lehangoltság megpróbáltatásától. Andrew Bonar, egy Istenfélő, imádkozó Pásztor a 19-ik században hasonlókról számolt be. Azt írta, "Vissza estem a mennyei versengésben ...Isten nem használ engem mások megtérésében úgy mint régen, ...Kell hogy megszabaduljak a félelem és bizonytalanság árnyékától ...némely közeli barátom nem érti bajomat és szükségemet, ...szégyen és szomorúság tölt el szentségtelenségem miatt.

Ó, amit elvesztettem! Szívem süllyed bennem. Szégyenkezve látom másokban a szentséget, ...Úgy néz ki mintha egy felhő lenne az Igazságosság Fia és köztem. Úgy gondolom, hogy az Úr azt mondja, "Nincs most szükségem rád"."

Úgy látszik, hogy ezek a legszentebb, legodaadóbb és imádkozó szolgálók is szemben álltak ilyen helyzettel. Úgy beszélnek róla mintha kétségbeesés és elriasztó érzés árasztotta volna el őket; és nem tudták elmagyarázni az érzések okát, hogy honnan eredt a sötét felleg, mely látszólag mint egy felhő

---

borította el őket. Bajuk legtöbbször nem egy okból eredt, inkább egyik baj a másikra halmozódott.

Még Pál apostol sem menekült el az ilyen levertségtől. A Korinthusbelieknek írta, "...nyomorúságunk, mely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erônk felett megterhelgettünk, úgy hogy életünk felöl is kétségben voltunk." (2Korinthus. 1: 8)

A görög szó "kétségben" ebben a versben úgy is fordítható, hogy "Nem tudtuk megérteni: Kétségbe estünk annyira, hogy még a halálra is gondoltunk." Röviden szólva, "Vágytunk a halálra, mert képtelenek voltunk megérteni azt amin keresztül mentünk. Ez több volt mint amit el tudtunk bírni."

Nehéz elképzelni, hogy Pál mondott volna ilyesmit. Ki bízott az Úrban jobban mint ez a félelem nélküli apostol? Ki böjtölt és imádkozott többet mint Pál? Ki kapott több választ az imádságra? Mégis eljött az óra, amikor Pál annyira kétségbe esett, mint soha azelőtt. Vajon mi volt ennek az oka?

Némely biblia kommentátor azt mondja, hogy a különböző megpróbáltatások kombinációja volt az ok. Például Pál egyeseket nagyon szeretett, de később ugyanezek fordultak ellene és ez mély gyötrelmet okozott neki. Közeli barátai nemcsak elhagyták ôt, hanem hazugságokat is terjesztettek róla, nevét is becsmérelték. Pál emellett rémes betegségeken is átment. Többször részesült hajótörésben, és gonosz dolgokat is terveztek élete ellen. Pál a gyülekezetek egészsége miatt is szintén aggódott.

Mindez túl sok volt egy ember számára, és még ha mindezt összegezzük is, akkor sem kapunk magyarázatot szörnyű kétségbeesésére. Azt írta, "Olyan gyötrődésben voltam, hogy azt hittem, meg fog gyilkolni."

Természetesen Pál felszabadult és gyôzedelmesen a bajok fölé kerekedett, de soha nem felejtette el levertségét.

Istenfélô emberek - szent életû, odaadóan imádkozók és Jézust szolgálók - jól megértik, hogy miért sírt Aszáf. Mint ahogyan Pál apostol, ezek az Istent szerető emberek is, akiket az ördög özönvíz szerûen árasztott el, kibírhatatlanul lesúlytottnak érezték magukat.

Krisztus a példánk életünk minden részében. Krisztus megindultán nézett gyarlóságunkra szívében, de ô is szemben állt, "megkísértetett hozzánk hasonlóan" a megpróbáltatás órájában. Azt mondta Andrásnak és Fileppnek, "Most az én lelkem háborog; és mit mondjak?" (János 12: 27) Amikor ezt mondta a kereszttel állt szemben és jól tudta, hogy halála közel van. A görög szó "háborog" itt zaklatottat, vagy felzavartat jelent.

Jézus, életének legintenzívebb, legfeszültebb idejével és megpróbáltatásával állt szemben. Igazából ezt olyan mélységesen sötétnek érezte, hogy később fel is kiáltott, "Istenem miért hagytál el engem?" Azoknak pedig akik keresztre feszítették, ezt mondta, "ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma." (Lukács 22: 53)

Micsoda szavak Jézustól! Lényegében azt mondta, "Ez Sátán órája." Az ördög arra használta halála előtti óráit, hogy zaklassa és molesztálja ôt. Az ördög minden erejével bántalmazta és zaklatta ennek a Szent Embernek imádkozó szívét.

Biztos lehetsz benne, hogy neked is ugyanígy Sátán okozza sötét, bántalmazó óráidat. Az Úr nem helyez ilyen rettenetes levertséget szereteteire. Honnan tudjuk ezt? Mint Aszáf, imádkozunk, imádjuk Istent, keressük akarátát, teljes felszabadulásra vágyunk a bûn hatalmából, és pontosan ez az az ok

---

amiért az ördög zavart okoz.

Ugyanakkor abban is biztosak lehetünk, hogy Isten megengedi az ilyen időszakokat egy nagyon jó okból. Jézus azt mondta követőinek, "...és mit mondjak? Atyám, ments meg ettől az órától." (János 12: 27) Lényegében azt mondta, hogy "Nem tudom teljes mértékben elmagyarázni, csak azt tudom mondani, hogy Isten megengedte a sötétségnek ezt az óráját."

"Mit tudnék mondani? Nincsenek szavak amelyekkel el tudnám magyarázni, hogy min megyek át. Aggódok, zavart vagyok, de nem tudom megokolni. Ne kérdezzetek, mert nincs magyarázatom."

Egy ilyen rémes órában mi lehet Isten célja? Pál rámutat Isten speciális céljára ezekben a szörnyen megpróbáló, sötét időkben:

"Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vígasztalásnak Istene; Aki megvígasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvígasztalhatunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vígasztalással, amellyel Isten vígasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vígasztalásunk a Krisztus által. De akár nyomorgattatunk, a ti vígasztalástokért és üdvösségetekért van az, mely hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére amelyeket mi is szenvedünk; akár megvígasztaltatunk a ti vígasztalástokért és üdvösségetekért van az. És reménységünk erős felöletek. Tudván, hogy a miképpen társaink vagytok a szenvedésben, azonképpen a vígasztalásban is." (2Korinthus. 1: 3-7)

Érted Isten célját? Nyomorúságunkban a Szentlélek megvígasztal, és hasonlóan mi is képesek leszünk vígasztalást adni azoknak, akik mély szenvedésben élnek. Ez a Szellem munkája: Vígaszt hozni népéhez azok által, akik átmentek a megpróbáltatásokon. Ezért felismerhetjük azt a tényt, hogy amint saját szenvedésünk szigorúbb lesz, úgy lesz az Úr vígasza és oltalma is egyre nagyobb bennünk.

Két szeretett testvérünkkel levelezünk, Israellel és Jesse Martinnal. Israel 100 éves, Jesse pedig 102 éves. Az egyik 92 éves koráig, a másik 97 éves koráig dolgozott. Mind a ketten imádják az Urat, és évek óta olvassák ezeket a prédikációkat.

Természet szerint testvérek, de "az Úrban is igazi testvérek". Mindkettő arról tanúskodik, hogy életükben szenvedtek, de a nagy és erős megpróbáltatások megnövelték, mélyítették szívükben a Szellem örömét és drága jelenlétét. Rémséges dolgokon mentek át; a Nagy recesszió, két Világháborún, szörnyű szárazságokon, valamint egyénileg is szenvedtek hosszú életükben. Mégis magas koruk ellenére is mosollyal ajkukon hirdetik, "Mindezekben az Úr nem hagyta el őket". Bizonyosságuk mindannyiunk számára nyugalmat ígér a Szentlélek vígasztalásában és nyugtatásában.

Milyen baj okozta Aszáf álmatlanságát? Aszáf bizonyága az volt, hogy "Kiáltok az Úrhoz, imádkozom az éjszakán át és tudom, hogy meghallja siralmamat, de nem látok választ imáimra."

Emlékszel, hogy ez az Izrael kórus-vezetője tanúskodott Isten jelleméről a zsoltárokból? (50: 15) "És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem." Aszáf biztosan látott példát életében az ilyen megszabadításra amikor választ kapott másokért szóló imáira. Hűségesen szolgált és emlékeztetett mindenkit az Istenben való bizalomra, hogy ne csüggedjenek Őt hitetlenséggel.

Most azonban, hogy az elkeseredés szelleme rászált, Aszáf képtelen volt ettől megszabadulni. Azt írja, "Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de elepedt az én lelkem." (Zsolt. 77: 4)

Aszáf ezután vissza emlékezett múltbéli megpróbáltatásaira, a nehéz idôkre, amelyekbôl az Úr kivezette. Azt mondja, "Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveirôl. Megemlékezem éjjel az én énekeimrôl..." (77: 6-7) Ez a hûséges ember próbált vissza emlékezni, hogy miképpen válaszolt Isten imáira, utána pedig örömmel énekelt a hit gyôzelmérôl.

Most azonban életének legnagyobb megpróbáltatásával állt szemben! Fizikailag, szellemileg és értelmileg is letört volt. Azt mondja, "Panaszkodtam, mert mindezt túl sok elviselni."

Mi volt Aszáf panasza? "Avagy mindörökké elvet-é az Úr? És nem lesz többé jó akaró? Avagy végképen elfogyott -é az Ô kegyelme? Vagy megszûnik-é ígérete nemzedékrôl nemzedékre? Avagy elfelejtkezett-é könyörûlni Isten? Avagy elzárta-é haragjában az Ô irgalmát?" (77: 8-10)

Aszáf tele volt ilyen kérdésekkel, és azt írja, "Ez az én betegségem, hogy a Fôlségesnek jobbjá megváltozott." (77: 11) Lényegében azt jelentette ki, hogy " az bánt, hogy Isten megváltozott. Egy változás áltt be az Úrban, nem olyan mint amilyennek megismertem Ôt. Valamilyen oknál fogva megváltozott felém. Vissza tekintve életemre emlékszem a felszabadításokra, de azok az idôk elmúltak, és most minden más.

Isten nem kedvel többé, hanem félre tett. Ez nagyon fáj és zavar; úgy érzem magam, mintha az Úr eltávolodott volna tôle megpróbáltatásom idején. Tudom, hogy hallja imáimat, de nem válaszol, megfélekedezt rólam. Úgy látszik, hogy megváltozott, és nem szabadítja ki népét a bajokból, úgy mint régen."

Szeretteim, talán nem vagytok ilyen mély levertségben. Talán nem érzitek magatokat olyan elpusztítottak mint Aszáf megpróbáltatásában. Nem kételkedtek abban, hogy Isten válaszol imáitokra, és abban is biztosak vagytok, hogy Isten nem haragszik rátok, de a szívetekben mégis csalódás van. Érthetetlennek tûnik, hogy az életben nem úgy történnek a dolgok, mint ahogy elképzeltétek.

A csalódás különbözô helyen érintheti az életet; pénzügyekben, munkában, házasságban, gyermekekben, szolgálatban. Mások életében látszólag minden jól megy. Testvéreitek Krisztusban jól haladnak, de részetekre az élet mintha megállt volna vagy még ennél is rosszabb, és csodálkozva kérdeitek, "Hogyan kerülök ki ebbôl a spirális zuhanásból? Nincs semmi remény."

Hogyan kerülünk ki az ilyen rémes depresszióból és elkeseredésbôl?

Dávid dicsôítô éneklésével menekült ki hasonló depressziójából, Aszáf úgy szintén. A történelemben is Hasonlóképpen menekült ki a hívôk sokasága az ilyen mélységekbôl.

Az Írások szerint Dávid, Aszáf, Jób és a többi Ó Testamentumi szent ember, vissza emlékezve az elmúlt nemzedékek életében lévô isteni hûségre, képesek voltak kimenekülni a sötét idôszakokból. Dávid azt írta, hogy akármikor elhagyatottnak érezte magát szívében, "Megemlékezem a régi idôkrôl, elgondolom minden dolgodat; kezéd munkáiról elmélkedem." (Zsolt 143: 5) Aszáf ugyanezt tette "Megemlékezem az Úrnak cselekedeteirôl, sôt megemlékezem hajdani csodáiról." (77: 12) Igazából Aszáf azt mondta, hogy Izraelben mindenki "És eszökbe vevék, hogy Isten az ô sziklájuk és a felséges Isten az ô megváltójuk." (78: 35)

Valóban áldás, hogy a múlt megváltásaira emlékezhetünk. Mózes V-ik könyvében olvassuk, "Emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr a te Istened...vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról a te Istenedről." (V Mózes 8: 2, 11)

Azonban Isten megváltása többet jelentett az Ó Testamentum szentjeinek, mint csupán az áldásokra emlékezni. Szükséges volt fegyelmezésre is. Sok féle szertartás és ünnep emlékeztette az Izraelitákat életük megváltására, amely az Úr által történt.

Manapság ugyanúgy van; Jézus Krisztus temploma arra van hivatva, hogy emlékeztessen az isteni megváltásra, de sokkal jobb mód adatott nekünk erre az emlékezésre, mint amelyet az Ó Testamentumi időkben Dávid és Aszáf kapott, mert Isten kiöntötte Szellemét, és Szent Szelleme bennünk lakozik.

A Szent Szellem nemcsak lecsendesít minket a sötét viharos időkben, nemcsak vissza emlékeztet minket Isten hűségére, hanem megértést is ad arra, hogy miért megyünk át tüzes megpróbáltatásokon, és ezt azért teszi, hogy hitünket ne veszítsük el.

Aszáf életében láthatjuk a különbséget a régi és a mai idők között. Ez az áhitatos, Istenfélő ember nem beszél arról az okról, nem osztja meg velünk a 77-ik zsoltárban azt amit megértett szenvedéséből. Egyszerűen nem tudjuk mit eredményezett életének sötét órája. Csak azt olvassuk, „Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg”. (Zsolt. 77: 20) Aszáf így összegezte mindazt, amin átment, „Isten útjait nem lehet tudni. Nem tudom, miért engedte meg, hogy melankóliában és levertségben szenvedjek. Csak abban van örömöm, hogy felszabadított.”

Pál magyarázata az Új Testamentumban másképpen hangzik, „Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Szelleme által: mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” (1 Korinthus. 2: 10) Aztán ezt a fontos állítást fűzi hozzá, „Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanem ha az embernek szelleme, amely ő benne van? (2: 11) Vagyis, „a Szent Szellem nélkül, Isten léptei az életünkben, érthetetlenek.”

Képtelenek leszünk teljesen visszanyerni örömünket, békénket, és nyugalmunkat, míg tisztán meg nem értjük, miért engedte meg Isten a Jóbéhoz hasonló megpróbáltatásunkat. Hogyan kerülünk ki az ilyen rémes depresszióból és elkeseredésből? Egyszerűen nem nyerjük vissza Isten békéjét szenvedésünk idején, amíg célját fel nem fedezzük, és az lelkünkben megrögzött igazsággá nem válik. Meg kell értenünk, hogy sötét óránkat és fájdalmas próbánkat, az Ő dicsőséges céljából engedte meg az Úr. Mi ez a cél? Egyszerűen, hogy a Szentlélek hihetetlen békéjének tanúi lehessünk.

Megtisztítva és erősebben fogunk kiemelkedni a tüzes próbából, és olyan szolgálatot fogunk kapni, amely nagyobb még a világ leghíresebb igehirdetőjénél is. Mi lesz ez a szolgálat? Egy bizonyágtétel a Szentlélek által kapott nyugalomról és győzelemről, hogy a szenvedők merítsenek belőle. Dániel írja le, hogy mi lesz a végeredménye az ilyen szolgálatnak, „Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik.” (Dániel 12: 10)

Milyen hihetetlen hivatásunk van! Megpróbáltatásokon megyünk át, hogy Isten nyugalmat adó keze lehessünk mások szolgálatában.

Két évvel ezelőtt lányom Debbie és férje Roger eltemették 12 éves leányukat, Tiffanyt, ki agy-rákban halt meg. Tudom a szenvedést, amin átmentek; éjszakákon keresztül azt kérdezve, „Mi lehet Isten

---

célja ezzel?"

Nemrég, Debbie vásárlás közben észrevett egy asszonyt akinek szeméből hullottak a könnyek, miközben egyedül ült egy padon. Debbi megkérdezte, „Tudnék segíteni valamiben?” A nő így válaszolt, „Soha nem fogja megérteni, amin most keresztül megyek.” Debbie addig beszélt vele, míg végül a nő megosztotta fájdalmát és azt mondta, „Gyermekem meghalt rákban.”

Ekkor a mennyek nyugalma szállt le rájuk. Debbie átkarolta az asszonyt, és elmondta neki a saját történetét. Mindketten megnyugodtak Isten gyógyító szeretetében.

Kedves szentjeim, Isten nem felejtett el titeket mély és sötét megpróbáltatásokban. A zsoltár-író bűzdítő szavaival hagylak, „Mert megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, amint tisztítják az ezüstöt. Hálóba vittél be minket, megszorítottad derekainkat. Embert ültettél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre,...ámde meghallgatott Isten, figyelmezett könyörgésem szavára. Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.” (Zsolt. 66: 10-12, 19-20)

Dicsőség az Ő Szent Nevének!